

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Nu kan det være lidt farligt som et af de yngste medlemmer på den bageste række at tage ordet her på falderebet af en debat, hvor kæmperne i dansk politik slås. Når jeg alligevel gør det, er det, fordi jeg som et af de yngste medlemmer hverken har lod eller del i det, der skete i 1970'erne, i 1980'erne eller i 1990'erne, hvilket har været temaet også for debatten i dag.

Men jeg må sige helt ærligt, at da jeg blev valgt ind i Folketinget ved sidste valg, havde jeg faktisk en forestilling om, at begreber som ærlighed, det at have en reel attitude til tingene og det at stå ved sine handlinger var begreber, der spillede en rolle i dansk politik, men jeg kan forstå, at jeg har været hamrende naiv.

Statsministeren sagde i sin sidste besvarelse hårdt provokeret, for han ville jo helst forblive arrogant tavs: Jeg har svaret på alle spørgsmål.

Så vil jeg bare fra bageste række minde om, at i Folketingets spørgetid sidste onsdag spurgte jeg statsministeren, om statsministeren ville oplyse, hvad baggrunden var for, at det var justitsministeren, der skulle udsende den famøse pressemeddelelse, når det nu stod lysende klart, at det var statsministerens ansvar; statsministeren forblev tavs som graven.

Senere i samme spørgetid spurgte jeg justitsministeren om det samme, og justitsministeren svarede: Det spørgsmål må rettes til statsministeren. Det er blot et af mange spørgsmål, der fortsat er ubesvaret, og derfor må jeg sige, at de begreber om ærlighed og en reel attitude, som jeg mødte op med her ved sidste valg, er gjort til skamme.

Vi har en statsminister, som Danmark ikke kan være bekendt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hr. Søren Søndergaard sagde tidligere på dagen, at der efter hans mening ikke i den offentlige debat eller her i Folketingssalen i dag var bragt noget frem, som var omfattet af fortroligheden i de forskellige udvalg, det her har været behandlet i. Jeg er ganske, ganske enig.

Jeg mener, at statsministeren efter de mange, mange angreb, der er kommet på det seneste, faktisk bliver nødt til at prøve at forsvare sig.

Jeg vil godt spørge statsministeren helt konkret: Mener statsministeren, at der i de forskellige udvalg, som statsministeren henviste til, hvor han har brugt massevis af tid på det seneste –

det har vi andre også – er sagt noget i fortrolighed, der kan afvise Salman Rushdies udsagn om, at der ikke forelå nogen sikkerhedsrisiko?

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

I sit svar til mig fastholdt statsministeren, at den beslutning, der blev truffet den 10. oktober, var en rigtig beslutning. Men hr. Holger K. Nielsen bekræftede, at det dagsordensforslag, vi om et øjeblik skal stemme om, indeholder det, som enhver, der læser den, også må forstå, nemlig en klar kritik af den beslutning, der blev truffet den 10. oktober. Det kan heller ikke læses anderledes, når der konkluderende står, at på denne baggrund skal Folketinget udtale klar kritik af det samlede forløb. Med andre ord: Om et øjeblik vil et markant flertal i Folketinget underkende statsministerens udtalelser her i Tinget.

Jeg har forstået, at statsministeren ikke desto mindre vil modtage denne dagsorden, og det må her på falderebet give anledning til nogle meget interessante overvejelser: Hvordan er det muligt for en statsminister at blive siddende som statsminister, når han modtager den skarpeste kritik af en statsminister, som nogen sinde er vedtaget i Folketinget? Hvordan er det muligt at blive siddende som statsminister, når statsministeren i den grad er blevet underkendt af Folketinget?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Flere af talerne i dagens debat har benyttet ord-sprog og citater. Jeg vil benytte ét til, et meget kort ét, og det hedder: Nok er nok. Der må være en grænse.

Da ikke alle medlemmer har været til stede i salen hele dagen, og da jeg ikke kan bebrejde nogen, hvis de ikke var der under min tale, vil jeg gentage et citat fra dagens kronik i Jyllands-Posten skrevet af lektor Tim Knudsen, Institut for Statskundskab ved Københavns Universitet:

»Det er korrekt, at der endnu er dunkle punkter i Rushdie-begivenhedsforløbet, men hvor langt skal Folketinget gå ind i detaljerne? Her er det min opfattelse, at Folketinget skulle have standset, da statsministeren beklagede og enhver fornuftig person kunne se, at han ikke ønsker gentagelser.«

Jeg sagde også i min tale, at statsministeren har optrådt som et mandfolk. Han har sagt und-